

Toto usnesení nabylo právní moci

dne: 17. 9. 2021

Krajský úřad Pardubického kraje

odbor dopravy a silničního hospodářství

Komenského nám. 125
532 11 PARDUBICE

tel: 466026111
fax: 466026394

Č. j.: 69568/2021/ODSH/8
Sp. zn.: 59790/2021/ODSH/8

Pardubice 14.09.2021

VYPRAVENO DNE: 14.9.2021

U S N E S E N Í

Krajský úřad Pardubického kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství, jako věcně a místně příslušný nadřízený orgán podle ustanovení § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích a čl. 1 bodu 9 ústavního zákona č. 347/1997 Sb., o vytvoření vyšších územně samosprávných celků, podle ust. § 89 a násl. zákona č. 500/2004 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o odvolání pana [redacted] proti usnesení č. j. HI 25210/2021/ODP, Městským úřadem Hlinsko, odborem dopravy, se sídlem Poděbradovo náměstí 1, 539 23 Hlinsko, rozhodl takto:

**Řízení o odvolání proti usnesení č. j. HI 25210/2021/ODP
Městského úřadu Hlinsko, odboru dopravy,
se sídlem Poděbradovo náměstí 1, 539 23 Hlinsko,
se podle ustanovení § 91 odst. 3 správního řádu zastavuje.**

Odůvodnění:

Krajský úřad Pardubického kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „odvolací orgán“) obdržel od Městského úřadu Hlinsko, odboru dopravy, se sídlem Poděbradovo náměstí 1, 539 23 Hlinsko (dále jen „správní orgán I. stupně“) spisový materiál ve věci řízení vedeného pod sp. zn. S-ODP/RAD-10369/2020-13.

Pod výše uvedenou spisovou značkou vedl správní orgán I. stupně řízení o přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) proti panu [redacted] (dále jen „účastník“).

Ve věci tohoto přestupku vydal správní orgán I. stupně usnesení č. j. HI 25210/2021/ODP, kterým bylo řízení zastaveno podle ustanovení § 86 odst. 1 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, neboť spáchání skutku nebylo

účastníku prokázáno. Proti tomuto rozhodnutí podal účastník dne 11.06.2021 odvolání prostřednictvím e-mailu, které dne 16.06.2021 písemně potvrdil.

Toto podání obsahuje námitky podjatosti, stížností, žádosti o poskytnutí informace apod.

Správní orgán I. stupně vyzval účastníka k doplnění odvolání o odvolací důvody. Dále se ostatními podáními účastníka uvedených v odvolání odmítl zabývat, neboť se jednalo o opakované zneužití práva ze strany účastníka (uvedena rovněž konkrétní č. j., kde účastník měl právo zneužít). Účastník dne 19.07.2021 své odvolání doplnil.

Dne 12.08.2021 byla správnímu orgánu I. stupně doručena písemnost, kde účastník uvedl, že bere své odvolání zpět.

Vzhledem k tomuto tedy odvolací orgán postupoval podle ustanovení § 91 odst. 3 správního řádu a řízení o odvolání bez dalšího zastavil.

Obiter dictum je nutno uvést, že odvolací orgán se ztotožnil s postupem správního orgánu I. stupně, kdy byla další „podání“ účastníka uvedena v odvolání proti usnesení odmítnuta jako zneužití práva, neboť se domnívá, že se jedná o jednání, které podle judikatury Nejvyššího správního soudu představuje protiprávní jednání, které nepožívá právní ochrany.

K problematice zneužití práva se Nejvyšší správní soud věnoval např. v rozsudku ze dne 10.11.2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 46, v němž byla za zneužití práva označena situace, „*kdy někdo vykoná své subjektivní právo k neodůvodněné újmě někoho jiného nebo společnosti; takovéto chování, jímž se dosahuje výsledku nedovoleného, je jenom zdánlivě dovolené. O chování toliko zdánlivě dovolené jde z toho důvodu, že objektivní právo nezná chování zároveň dovolené a zároveň nedovolené; vzhledem k tomu, že ze zásady lex specialis derogat legi generali vyplývá, že zákaz zneužití práva je silnější, než dovolení dané právem, není takové chování výkonem práva, ale protiprávním jednáním (viz. Knapp, V.: Teorie práva. C. H. Beck, Praha, 1995, s. 184-185). Výkonu práva, který je vlastně jeho zneužitím, proto soud neposkytne ochranu.*“ Dále lze odkázat na novější judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudek č.j. 4 As 113/2018 - 39 ze dne 18.12.2018, kde tento vyslovil názor, že: „[28] Uplatňování procesních práv účastníků ve správním řízení nemá vést k samoučelné přehlídce zbytečných úkonů správních orgánů. Jinak by se správní řízení stalo vyprázdňujícím rituálem zcela neúčelných procesních postupů správního orgánu bez jakéhokoliv smysluplného obsahu. Přesně k těmto koncům by ovšem vedla povinnost správních orgánů poskytovat poučení či slovy § 37 odst. 3 správního řádu „pomáhat“ podateli odstranit nedostatky podání či ho vyzvat k jejich odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu, byť podatel byl již v mnoha jiných řízeních opakovaně poučován či mu bylo „pomáháno“ s tou samou otázkou. Poučení tu neplní naprosto žádnou funkci. „Pomáháno“ je někomu, kdo ve skutečnosti žádnou „pomoc“ nepotřebuje. Naopak veškeré své kroky činí jen proto, aby dosáhl právě oné „pomoci“; jinak a přesněji řečeno, aby správní orgán co nejvíce zatížil zbytečnými úkony. Jde tedy o šikanózní jednání, které je druhem zneužití práva. [29] Jak správně poznamenal šestý senát v jiném svém rozsudku, soudy ani správní orgány „nerozhodují ve vakuu, účastníci a jejich právní zástupci na straně jedné a orgány veřejné moci na straně druhé nutně reflektují i určitou zkušenost, kterou spolu bezprostředně „úředně“ učinili. Není proto porušením procesní rovnosti, resp. rovnosti zbraní, pokud orgán veřejné moci např. při plnění své poučovací povinnosti vezme v úvahu, že se určité osobě – opakovaně a soustavně vystupující v pozici účastníka řízení nebo zmocněnce v typové obdobných řízeních – již příslušných procesních poučení mnohokrát dostalo, že je již proto není nutné opakovat, neboť pro danou osobu musí být postup orgánu veřejné moci předvídatelný. Úvahám ad hominem se nelze dost dobře vyhnout ani při hodnocení, zda procesní kroky účastníka řízení nebo jeho zástupce nevykazují znaky obstrukcí nebo dokonce

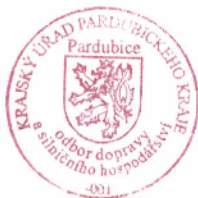
*zneužití práva, neboť takový závěr je možno učinit zpravidla až s jistou zkušeností s tím, jak taková osoba v jiných správních (a soudněsprávních) řízeních vystupovala“ (rozsudek ze dne 27. 7. 2016, čj. 6 As 106/2016-31, bod 8; srov. obecně ke zneužití procesních práv v trestním řízení náleží ze dne 25. 9. 1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, č. 293/1996 Sb.). [30] Je-li proto zjevné, že stejná osoba podává sama či jako zmocněnec opakovaně podání bez podpisu, není procesní chybou, pokud správní orgán nepostupuje podle § 37 odst. 3 správního řádu a osobu nevyzve k odstranění nedostatku podání. Stejně závěry platí i pro osoby nějakým způsobem spojené s osobami tyto obstrukční taktiky využívajícími. **Takovéto podání je v těchto výjimečných případech zneužitím práva, jako takové nepoživá právní ochrany a nevyvolá samo o sobě žádné procesní důsledky. Správní orgán na ně nemusí nijak procesně reagovat.** Jakkoliv se může zdát tento závěr pro účastníky tvrdý, bylo jejich volbou, že se nechali zastoupit zmocněnci, jejichž hlavní a obecně známou taktikou je zneužívat procesní právo. Rozšířený senát zdůrazňuje, že zákaz zneužití práva je krajním prostředkem řešení právních sporů, je „poslední záchrannou brzdou“ (ultima ratio), musí být tedy uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s principem právní jistoty (viz shodně usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 5. 2010, čj. 1 As 70/2008-74, č. 2099/2010 Sb. NSS, bod 28).*

Účastník svým jednáním, které je jinak zákonem dovoleno (resp. předpokládáno), které vyvolává či záměrně prodlužuje řízení (viz např. rozsudky NSS č. j. 8 As 49/2009 – 117 a č. j. 4 As 31/2014 – 12).

Nejvyšší správní soud uvedl, že v případě posuzovaném jako zneužití práva se jedná o závadný výkon práva, který sice může vést k výsledkům, které mělo právo na zřeteli, ale bylo učiněno nikoliv za účelem dosažení výsledků, k jejichž docílení byl účastníku poskytnut nástroj, ale aby bylo dosaženo výsledků jiných, které jsou jinak považovány za nevíтанý vedlejší následek tohoto jednání. Takovýto výkon práva je ve skutečnosti pouze výkonem práva zdánlivým, účelem nebylo vykonat právo, ale samoučelně napadnout postup správního orgánu opravným prostředkem, zatímco dosažení vlastního smyslu a účelu sledovaného právní normou bylo pro účastníka nepochybně vedlejší a z jeho hledisek bez významu.

Poučení o odvolání:

Proti tomuto usnesení se podle ustanovení § 76 odst. 5 ve spojení s ustanovením § 91 odst. 3 správního řádu nelze odvolat. Tímto usnesením zasláným účastníku je účastník rovněž s ohledem na ustanovení § 91 odst. 3 správního řádu vyrozuměn.

Ing. Luboš Mikolin
vedoucí oddělení dopravy

Obdrží:

Na vědomí

Městský úřad Hlinsko, odbor dopravy

Vyřizuje:

Oprávněná úřední osoba Mgr. Mojmír Dryml, tel. 466026360